

Arrest

nr. 175 538 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HERSENS, die loco advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2015 werd ingediend door:

Naam: (...)
Voornaam: (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de v/wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (,,')*

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015); schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 28.04.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon als gerechtigde van een rust- of overlevingspensioen recht heeft op jaarlijks vakantiegeld. In 2015 (uitbetaald in mei) was dit een brutobedrag van €708,04. Volgens de meest recente gegevens (terug te vinden in de berekening van de THAB, zie schrijven FOD Sociale Zekerheid) is dit een jaarlijks bedrag van €9951,12, wat neerkomt op een maandelijks bedrag van €829,26.*
- schrijven van de FOD Sociale zekerheid (Personen met een handicap) waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden vanaf 01.04.2015. Per jaar ontvangt zij een bedrag van €5.364,69; wat neerkomt op een maandelijks tegemoetkoming van €447,05. Echter, deze tegemoetkoming hulp aan bejaarden wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel, en kan dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*
- schrijven van de Zorgkas van Onafhankelijke Ziekenfondsen dd. 26.05.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en vanaf juli 2015 een maandelijks tegemoetkoming van €130 ontvangt. Deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel-en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Gelet op deze elementen, kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de bedragen van het overlevingspensioen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Gelet op de zorgbehoevendheid van de referentiepersoon en de kosten die hieruit voortvloeien, de algemene maandelijks vaste kosten zoals o.a. de huurlasten en de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoeftenanalyse dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten

laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Het eerste middel dat verzoekende partij opwerpt, luidt als volgt:

“1/ Moyen pris de la violation des articles 1 à 3 de la loi du 29/7/1991, de l'erreur de motivation, du devoir de prudence et du principe de bonne administration et pris de la motivation inexacte, insuffisante et dès lors de l'absence de motif légalement admissible et de l'erreur manifeste d'appréciation, ainsi que du manquement au devoir de soin, de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et de la violation de l'article 40 TER de la loi du 15/12/1980.

Attendu qu'il y lieu de contester la motivation de la décision attaquée.

Attendu que la requérante a bien établi que sa mère disposait de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers puisque ses revenus cumulés sont de l'ordre de 1465,21 Euros par mois.

Que la partie adverse, de manière incompréhensible et complètement arbitraire, considère que seule la pension de survie ne doit être prise en compte dans le calcul de ses moyens de subsistance.

Que la partie adverse n'a fait aucune allusion à l'allocation de vacances perçue par ma cliente et qui doit également être prise en compte (voir preuve en annexe 2).

Que les conditions visées à l'article 40 TERs sont dès lors bien respectées.

Attendu que la requérante doit pouvoir bénéficier du regroupement familial et ce, conformément à l'article 40 TER de la loi du 15/12/1980 puisqu'elle répond à toutes les conditions légales.

Attendu que dans la mesure où le délégué du Secrétaire d'Etat a pris une motivation inexacte, incomplète et inappropriée, il a violé les dispositions susmentionnées au moyen.

Qu'un acte administratif est en effet illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles ce qui est en l'occurrence le cas (voir notamment arrêt EL YAAQOUBI n° 42119 du 2/3/1993).

Que la partie adverse a manifestement excédé les limites du pouvoir d'appréciation qui lui est reconnu par la loi.

Que dès lors la décision attaquée n'est pas motivée correctement.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij aantoonde, dat de eerste bestreden beslissing, tegen dewelke het middel onmiskenbaar is gericht, niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd, zodat dit middelonderdeel alvast niet gegrond is.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

(...)”

2.1.4. In de bestreden beslissing valt te lezen de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, nu er enkel met de bedragen van het overlevingspensioen rekening kan worden gehouden en dat dit bedrag niet ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen, namelijk een maandelijks bedrag van 1465,21 euro, dat de verwerende partij op arbitraire wijze heeft geoordeeld dat enkel het overlevingspensioen in aanmerking zou worden genomen en dat geen rekening werd gehouden met het toekennen van het jaarlijkse vakantiegeld.

In de bestreden beslissing valt onder meer het volgende te lezen:

“aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015); schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 28.04.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon als gerechtigde van een rust- of overlevingspensioen recht heeft op jaarlijks vakantiegeld. In 2015 (uitbetaald in mei) was dit een brutobedrag van €708,04. Volgens de meest recente gegevens (terug te vinden in de berekening van de THAB, zie schrijven FOD Sociale Zekerheid) is dit een jaarlijks bedrag van €9951,12, wat neerkomt op een maandelijks bedrag van €829,26.

(...)”

Gelet op deze elementen, kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met de bedragen van het overlevingspensioen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

(...)”

De gemachtigde heeft dus zowel het maandelijks bedrag van het overlevingspensioen zelf als het bedrag van het daarbij gaande jaarlijks uitgekeerde vakantiegeld in rekening gebracht, om vervolgens tot de conclusie te komen dat deze bedragen niet toereikend zijn.

Verzoekende partij betoogt dan verder wel dat de referentiepersoon beschikt over een maandelijks bedrag van 1465,21 euro, maar zij gaat volledig voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat noch de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, noch de tegemoetkoming voor mantel-en thuiszorg in aanmerking kunnen worden genomen omdat zij een vorm van aanvullende bijstand zijn die wordt uitgesloten door de wet. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij hierover op onredelijke wijze zou hebben geoordeeld.

Ook kan worden gelezen dat er bij de beoordeling enkel rekening kan worden gehouden met de bedragen van het overlevingspensioen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het jaarlijkse vakantiegeld of dat zij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige, onwettige of arbitraire wijze zou hebben geoordeeld dat de inkomsten van de referentiepersoon niet volstaan.

De vermeende schendingen worden niet aangetoond.

2.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM, als volgt:

“2/ Moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et du principe général du droit de la proportionnalité.

Attendu qu'il y lieu d'invoquer l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Attendu que la Convention européenne des Droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée, le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité (J.Velu et R.Ergec, La convention européenne des droites de l'homme, Bruylant, 1990,p.338).

Qu'il ne fait nul doute qu'en l'espèce les relations de la requérante avec sa mère tombent dans le champ d'application de l'article 8 de cette Convention ;

Qu'il faut également avoir égard au concept de vie privée également protégé par cet article.

Attendu que la Cour de Strasbourg a affirmé dans l'arrêt Rees du 17/10/1986(série A, n°106, p.15,par.37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8 par.2 offraient sur ce point des indications fort utiles.

Attendu qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale.

Que ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale (« La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bxl,1994,p.95).

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

Attendu qu'il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale soit proportionnée, c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie privée et familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public (J.Velu et R.Ergec, op.cit., p.563, n°688).

Attendu qu'il devrait être également pris en considération le principe général de droit de la proportionnalité .

Que le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25/9/1986 (n°26933,A.P.M., 1986, n° 8,p108), a stipulé que « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale ».

Que le Conseil d'Etat a rappelé le 27/8/2004 cette obligation d'examen.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée.”

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna : het EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3. Hoewel verzoekende partij betoogt dat haar relatie met haar moeder, de referentiepersoon, binnen het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt en dat de verwerende partij hier ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden, moet erop worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij hieromtrent geen enkele toelichting geeft, hetgeen des te meer klemt nu uit de beslissing tot weigering van verblijf is gebleken dat verzoeksters moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en haar afhankelijkheid ten opzichte van haar moeder derhalve verre van evident is.

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet op deze bepaling beroepen.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“3/ Moyen pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Attendu que le fait de séparer la requérante de sa mère en refusant de lui accorder une carte de séjour et lui ordonnant de quitter le territoire est constitutif d'un traitement inhumain et dégradant.

Qu'il y a dès lors violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

DE TELLE MANIERE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Verzoekende partij beroept zich andermaal op haar vermeende gezinsleven met haar moeder. Ter zake kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, bepaling die er precies op is gericht om het gezins- en familieleven te vrijwaren, en uit het tweede middel is gebleken dat zij zich hierop niet kan beroepen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in de geschetste omstandigheden het slachtoffer is of kan worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, bepaling die overigens een andere finaliteit heeft dan het vrijwaren van een gezins- en familieleven.

De aangevoerde schending kan dan ook niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS